

آیدین نعمتی منصور، جوان موفقی است که با وجود ابتلا به بیماری فلج مغزی توانسته توانمند شود و گام‌های بزرگی هم برای خدمت به دیگران بردارد. او که مدرک کارشناسی ارشد در رشته فناوری اطلاعات را دارد، در حال حاضر مؤسس و مدیر مؤسسه فناوری‌های آموزشی منجی می‌باشد. آیدین با وجود معلولیت جسمانی، توانسته بر شرایط دشوار زندگی خود فائق آمده و به عنوان یک کارآفرین موفق ایرانی شناخته شود.

آیدین نعمتی منصور، کارآفرین نمونه

در دنیا توسعه دسترسی به الکترونیک، ابزاری معادل توانبخشی است!

منجی زدیم. این آموزشگاه در سال ۹۱ به‌طور رسمی شروع به کار کرد. برای نخستین بار بود که سیستم آموزش مجازی افراد دارای معلولیت در ایران به راه افتاد. هدفمان این بود که بچه‌های ناشنوا، نابینا و معلولان جسمی حرکتی بتوانند در خانه، این آموزش‌ها را ببینند. بعد از مدتی به این فکر افتادیم، برای بچه‌هایی که معلولیت ذهنی دارند هم کاری انجام دهیم. به همین دلیل دوره‌های حضوری آموزش کامپیوتر را برای بچه‌های دارای معلولیت ذهنی و اوتیسم هم به راه انداختیم. روی این موضوعات در ایران تاکنون کار نشده بود و چون این کمبود را احساس می‌کردیم، به‌دنبالش رفتیم. ولی از آنجا که سمت و سوی کارهای ما پروژه محور است، بنا نداریم کارهایی را که شروع می‌کنیم، خودمان ادامه دهیم. انتظار داشتیم وقتی که این کار شروع شد، مجموعه‌های دیگر آن را ادامه دهند. چون کار ما دانش بنیان است. یعنی ابزارها، محصولات و سرویس‌هایی که تا الان موجود نبوده را ایجاد می‌کنیم، از ابداع و اختراع این

که افراد دارای معلولیت و افراد سالم می‌توانند بدون ترحم و دلسوزی، با هم کار کنند و به هم کمک کنند. متأسفانه در کشور ما نگاه افراد تندرست به کسی که معلولیت دارد، در قالب ترحم، دلسوزی و بدتر از آن بردن ثواب است! در صورتی که به نظر من، تعامل بین افراد معلول و سالم دو طرفه است و دقیقاً یک معامله برد برد است.

لطفاً در مورد "آموزشگاه منجی" که چند سال است راه‌اندازیش کرده‌اید، توضیح دهید؟

زمانی که ۱۸ ساله بودم و تازه وارد دانشگاه شدم با لمس مشکلاتی که در دانشگاه‌ها برای افراد دارای معلولیت وجود داشت، به این نتیجه رسیدم که بهترین شیوه آموزش برای این افراد، سیستم آموزش مجازی است و به فکر راه‌اندازی یک دانشگاه ویژه با سیستم آموزشی مجازی افتادم. کمبود امکانات آموزشی برای افراد دارای معلولیت، انگیزه‌ایی شد تا با کمک اساتید دانشگاه، این ایده را تبدیل به پروژه کنم. در سال ۸۹ استارت این مجموعه را تحت عنوان "آموزشگاه فنی و حرفه‌ای

لطفاً کمی از خودتان بگویید: ما از طریق آقای دکتر جلالی با شما آشنا شدیم.

آیدین نعمتی هستم. از بدو تولد مبتلا به فلج مغزی بودم. در مدرسه استثنایی درس خواندم اما با بچه‌های سالم بزرگ شدم.

در ۱۲ سالگی به این نتیجه رسیدم که وضعیت من متفاوت است و به عنوان یک انسان دارای معلولیت در ضمن این‌که دو طرف این طیف رو کاملاً درک می‌کردم، ولی کم‌کم از هر دو طرف فاصله گرفتم تا بتوانم اصالت شخصیت خودم را بدست بیاورم و خودم را بهتر بشناسم.

پدر من دبیر ادبیات است، به همین دلیل از کودکی به ادبیات و شعر علاقمند بودم. به همین دلیل چندین سال است که با دوستانم یک انجمن ادبی ویژه افراد دارای معلولیت افتتاح کردیم. در این انجمن که یک محیط فرهنگی ویژه معلولان بود، به پیشنهاد خودم بچه‌های شاعر تندرست را هم وارد انجمن نمودیم و این انجمن متشکل از بچه‌های دارای معلولیت و بچه‌های تندرست شد. به این نتیجه رسیدم

محصولات و تا به خط تولید رسیدن، آنرا پیگیری و راه‌اندازی می‌کنیم، تا یکی دو سال هم از آن حمایت می‌کنیم و بعد انتظار داریم کار را به سازمان‌هایی مثل بهزیستی، بنیاد شهید یا آموزش و پرورش تحویل دهیم. این سازمان‌ها مبنای حقوقی چنین فعالیت‌هایی را برعهده دارند و بابت این نوع سرویس‌ها از دولت بودجه می‌گیرند.

تا سه، چهار سال قبل چنین سرویس‌هایی شناخته شده نبود. وقتی می‌گفتیم که در حوزه آموزش مجازی برای افراد دارای معلولیت و یا آموزش حضوری معلولان ذهنی کار می‌کنیم، به ما می‌خندیدند و می‌گفتند، این کار امکان پذیر نیست! خوشبختانه با تیم‌های مجربی این کار را راه انداختیم و حالا هم مربیان بسیار خوبی داریم. با کمک و راهنمایی آقایان دکتر جلالی و خدایی و دیگر دوستان، خیلی خوب پیش رفتیم.

آموزش‌های مجازی که به افراد دارای معلولیت می‌دهید، شامل چه عناوینی هستند و تاکنون چه تعدادی از این افراد آموزش دیده‌اند؟

بیشتر دوره‌ها، شامل فناوری اطلاعات، کامپیوتر و زبان بوده‌اند. ما در سال گذشته، حدود ۱۰۷۰ ساعت آموزش داشتیم. تعداد زیادی از مخاطبان ما، بچه‌های دارای معلولیت ذهنی و یا اوتیسم بودند که از این آموزش‌ها بهره‌مند شدند. این افراد با بچه‌های دارای معلولیت جسمی و حرکتی در مهارت‌های ICDL تقریباً در یک سطح قرار دارند. البته کار اصلی ما پژوهش و تحقیق است ولی چون می‌دانستیم که برای پژوهش و تحقیق محض در ایران ارزشی قائل نمی‌شوند، شروع به پیاده‌سازی پژوهش‌هایمان کردیم که بازخورد بگیریم و آن را ارائه دهیم تا متوجه اثرات مفید آن بر روی افراد دارای معلولیت بشوند. در دنیا توسعه دسترسی الکترونیک، ابزاری معادل توانبخشی است. کلیه توانبخشی‌ها مثل گفتاردرمانی، کاردرمانی و فیزیوتراپی، یک طرف و بحث فناوری‌های کمکی، فناوری اطلاعات و بحث توسعه دسترسی الکترونیک هم یک طرف قرار می‌گیرند. این‌ها توانمندسازی‌های مبتنی بر مدل‌های توسعه اجتماعی هستند. ولی در ایران بحث تکنولوژی هنوز جدی گرفته نشده‌است. ما در خیلی از کنگره‌ها و نشست‌ها با مدیران دولتی و غیردولتی سطح بالا جلسات مختلفی داریم. ولی اکثریت کسانی که

برای نخستین بار سیستم آموزش مجازی به افراد دارای معلولیت را در ایران به راه‌انداختیم. هدفمان این بود که بچه‌های ناشنوا، نابینا و معلولان جسمی حرکتی بتوانند در خانه این آموزش‌ها را ببینند

در این جلسات شرکت می‌کنند، حرفی برای گفتن ندارند. در صورتی که توقع این است یک دانش ابتدایی نسبت به این فناوری‌های داشته باشند. به همین دلیل من ترجیح می‌دهم بعد از شش سال کار، به دلیل این‌که برای کار خودم ارزش قائل هستم، بیشتر با سازمان‌های بین‌المللی کار کنم و در ایران سعی می‌کنم خیلی گزیده کار کنم.

با کدام پروژه بین‌المللی همکاری داشته‌اید؟

چند پروژه با یونسکو داریم. یک سری کارهای فنی و پژوهشی هم هست که قرار بود سمن‌های دیگر هم درگیر آن شوند، ولی متأسفانه این اتفاق نیفتاد و خودمان همه کارهایمان را انجام می‌دهیم. جدا از سازمان یونسکو، چند مشاور در کانادا و آمریکا هم داریم و با انجمن‌های مختلفی در ارتباطیم.

چرخش مالی آموزشگاه منجی از چه طریقی حاصل می‌شود؟

آموزشگاه منجی، گردش مالی دارد ولی ما از خیریه‌های دیگر، خیریه‌ای‌تر عمل می‌کنیم! بیشتر دوره‌های ما حضوری هستند و براساس عرضه و تقاضا، شهریه‌ی اندکی دریافت می‌کنیم. البته چون سرویس‌های خوبی ارائه می‌کنیم، خانواده‌ها هم حمایت‌مان می‌کنند.

شما به جز از طریق این آموزشگاه، از مسیرهای دیگری هم درآمد دارید؟

درآمد اصلی من از مسیرهای دیگر است. من مترجم هستم، طراح نرم‌افزار هستم، سایت می‌نویسم و کارهای مختلف دیگری را هم انجام می‌دهم. در آموزشگاه منجی در کنار کارهای دیگرم، کار آموزشی هم انجام می‌دهم. من به دنبال این هستم که هزینه‌های آموزش‌های مجازی را از

چیزی که اکنون هست، پایین‌تر بیاورم تا ادامه پیدا کند.

مدل‌های اقتصادی وجود دارند که ویژه کسب و کارهای کم درآمد هستند. مدل‌هایی هست که به واسطه آن می‌شود کسب و کارتان را نگه دارید. من به دنبال این هستم که با استفاده از این مدل‌ها سرویس آنلاین آموزش‌های مجازی را حفظ کنم و به دنبال کسب سود از این طریق نیستم.

کاری که شما برای اشتغال افراد دارای معلولیت انجام می‌دهید، بسیار با ارزش است. به نظر شما این افراد چه توانایی‌هایی را باید کسب کنند تا بتوانند از طریق فضای مجازی وارد فضای کسب و کار شوند؟

بحثی که شما می‌کنید بحث اکوسیستم است. اول باید اکوسیستم اقتصادی این کار به وجود بیاید تا اثر بخش شود. همان‌طور که می‌دانید اکوسیستم یک چرخه محیط‌زیست است که هر کدام از افراد آن اگر حذف شوند، کل سیستم به مخاطره می‌افتد. در بحث اکوسیستم یک سرویس‌دهنده و یک سرویس‌گیرنده وجود دارد. در بحث سرویس‌دهنده، نیاز به نیروی متخصص است. نیروی متخصص نیاز به آموزش حرفه‌ای دارد. آموزش حرفه‌ای نیاز به مربیان با تجربه در بحث توسعه دسترسی معلولان دارد. در بحث سرویس‌گیرنده، فرد دارای معلولیت باید بستر استفاده از سرویس را داشته‌باشد، اینترنت مناسب داشته‌باشد و دولت باید این بسترها را فراهم کند. مانند همه جای دنیا دولت باید به سرویس‌دهنده، یارانه ویژه بدهد و دسترسی موبایل را آسان کند.

یک بحث، بحث توسعه دسترسی الکترونیکی است و یک بحث هم آموزش الکترونیک است. آموزش، زیرساخت‌های خاص خودش را نیاز دارد. کشورهایی که در این زمینه موفق هستند، زیرساخت‌هایشان را چهل سال پیش مهیا کرده‌اند. کار یک سال و دو سال و کار یک مرکز نیست. کار یک نسل است. ممکن است به این زودی‌ها هم جواب ندهد ولی بالاخره باید این کار انجام شود.

چه پیشنهادی برای بچه‌هایی که معلولیت دارند و در آرزوی اشتغال هستند دارید؟

توصیه‌ام به این دوستان، این است که در هر زمینه‌ای که کار می‌کنند و تخصصش را دارند، به دنبال کمک گرفتن از فناوری اطلاعات هم باشند. مهارت در این حوزه، حتماً راه آنها را بازتر و تعاملاتشان را بیشتر می‌کند.

